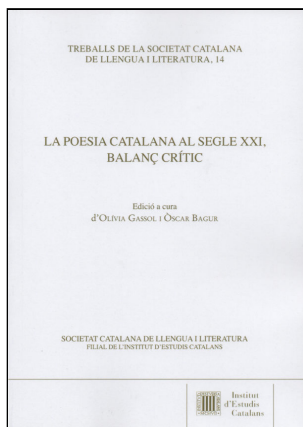

Inici

Poesia catalana, segle XXI, balanç crític

nuvibo

dc., 12/09/2018 - 10:35

Gassol, Olívia; Bagur, Òscar (eds.). *La poesia catalana al segle XXI: balanç crític*.

Barcelona: Societat Catalana de Llengua i Literatura, 2018. 122 p. (Treballs de la Societat Catalana de Llengua i Literatura; 14). ISBN 978-84-9965-405-8. 18 €.

La Societat Catalana de Llengua i Literatura, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, ha publicat recentment *La poesia catalana al segle XXI: balanç crític*. En aquesta publicació s'hi recullen els treballs acadèmics que es van dur a terme en una jornada que es va celebrar el 28 d'octubre de 2016.

La idea era construir unes bases per a un debat crític contemporani sobre la poesia que s'està fent, bo i sabent que el present sempre és difícil d'avaluar, i més el nostre present, en el qual preval l'entropia, preval una tal quantitat de veus i de publicacions, que dificulta distingir el gra de la palla. A través d'aquests treballs aplegats en aquesta edició a cura d'Olívia Gassol i Òscar Bagur, es presenta, doncs, una panoràmica molt diversa i heterogènia d'aquest fet artístic sobre la paraula, de tal manera que en la conferència inaugural, Víctor Obiols planteja una sèrie de fils que volen dibuixar, en la mesura del possible, els trets argumentals d'un segon segle d'or en la poesia catalana. I és que hi ha prou poetes, i de nivell, com per constituir-lo.

És arriscat, perquè sempre hi ha oblits, però sembla obligat per a la crítica no només fer alguna mena de balanç de les particularitats de la poesia catalana que s'escriu ara mateix. I això en una època que sembla que encara no ens hem pogut treure de sobre una inclinació intel·lectual que ja hauria d'haver passat avall, hereva de les avantguardes històriques, que és plantejar les tendències estètiques en lluita per l'hegemonia, a vegades fins a voler anul·lar-se i tot. ¿I si les poséssim de costat, les diverses poètiques, i les avaluéssim de forma particularitzada en un món en què gràcies als avenços de la psicologia, sobretot la junguiana, el jo desdoblant en el jo poètic és hegemònic, ell sí, en els poetes i en les poetes en actiu? Crec que no hauria de ser balder l'esforç de particularitzar l'estudi de les individualitats poètiques, fer atenció als poetes i a les poetes d'un en un, ans al contrari: seria més fructífer un debat que no afileri com soldats la gent en generacions i tendències que estanquen tant la percepció com la recepció del seu art, ja que la poesia o és filla de la vida o no és, la poesia és tant evolució en el temps com transcendència, tanmateix com la vida. És en aquest sentit que fan de bon llegir intervencions com la de Víctor Obiols que ens recorda, i són seves les paraules, que «la poesia és abans que cap altra cosa, una veu encarnada, un so articulat, una emissió d'aire significant».

Per aquest motiu també resulta de lectura profitosa el treball de Jordi Florit Robusté: «La poesia de l'experiència, l'única experiència possible?» (p. 27-47). És evident que d'ençà els surrealistes i després els contraculturals hi ha una experiència poetitzable del món interior i ocult, o si voleu, món alternatiu. En la seva també interessant intervenció: «Poesia és una paraula sense sinònims: traducció poètica i creació d'un imaginari col·lectiu» (p. 49-79), Simona Škrabec defineix l'espai poètic com un espai únic, això sí, travessat de connexions entre tradicions, llengües, autors individuals (atenció!), i èpoques diverses marcades per complicitats. O germanors i genealogies espirituals, ja que gràcies a una bona traducció, a hores d'ara podem sentir-nos tan a prop de Marina Tsvetàieva o d'Emily Dickinson com de la poeta que avui mateix ha encetat, o ha posat punt final a l'escriptura del seu llibre de poemes. Carles Morell posa veu a les noves generacions amb el seu treball titulat: «Se m'entafora tot / en la metàfora: la tradició en Misael Alerm, Jaume Coll Mariné i Carles Dachs» (p. 81-90), poetes joves com ell. Però, què vol dir poetes o poesia jove? En parla també en la seva intervenció Maria Sevilla: «Poesia jove en català als intersticis: l'obra de Maria Cabrera i de Guim Valls» (p. 91-109), tots poetes joves als quals caldrà fer atenció en la seva evolució lírica.

El recull es clou amb les intervencions a la taula rodona «Poesia catalana i mercat editorial» (p. 111-122), en la qual van participar Antoni Clapés, Jordi Cornudella i Francesc Parcerisas, tres poetes que han treballat en el món editorial des de diversos angles. Les seves reflexions posen de manifest els canvis en el mercat i en la indústria editorial que han modificat de forma substancial la difusió de la poesia catalana i la creació d'un públic lector. Endogàmic, al meu parer, però potser no pot ser altrament, atesa la poca atenció que, a diferència d'altres temps, aquells temps del primer segle d'or de la poesia catalana, desperta avui entre el públic profà la poesia a veu íntima en un món tan mercantilitzat i tan deutor de fires, espectacles i decibels.

[Teresa Costa-Gramunt](#)

Esriptora i dissenyadora especialitzada en ex-libris

Podeu fer-hi un tast de les primeres pàgines de l'obra.

tipus document

[altres treballs](#)

[Butlletí](#)

Blog de l'Escola de Llibreria 2013-

[Facultat d'Informació i Mitjans Audiovisuals – Universitat de Barcelona](#)

[Gremi de LlibreTERS de Catalunya](#)

Segueix-nos també a:

